

Takofre

Ugens vers

"For således elskede Gud verden, at han gav sin enbårne søn, for at enhver, som tror på ham, ikke skal fortabes, men have evigt liv" (*Joh 3,16*).

Introduktion

Vores Gud er en Gud, der giver; denne store sandhed ses mest tydeligt i Jesu offer. "For således elskede Gud verden, at han gav sin enbårne søn, for at enhver, som tror på ham, ikke skal fortabes, men have evigt liv" (*Joh 3,16*). Eller i dette vers: "Når da I, som er onde, kan give jeres børn gode gaver, hvor meget snarere vil så ikke Faderen i himlen give Helligånden til dem, der beder ham!" (*Luk 11,13*).

Gud giver og giver; det er sådan, han er. Så når vi ønsker at genspejle hans karakter, må vi også give. Det er svært at forestille sig en større selvmodsigelse end "en selvisk kristen."

En måde at give det tilbage, vi er blevet givet, er gennem vores offergaver. Vores gaver giver os en mulighed for at udtrykke vores taknemmelighed og kærlighed. Den dag, hvor Jesus ønsker de frelste velkommen til himlen, vil vi se dem, der tog imod hans nåde og opdage, at det blev gjort muligt gennem vores offergaver.

I denne uge vil vi se på nogle vigtige sider ved at give gaver til kirken. At give rigeligt, enten det er af vores midler, tid eller talenter, er en mægtig måde at omsætte vores tro i praksis og vise andre, hvordan den Gud, vi tjener, er.

Ugens tekster

- Matt 6,19-21
- Ef 2,8
- 1 Pet 4,10
- Luk 7,37-47
- 2 Kor 8,8-15
- 2 Kor 9,6-7

"Hvor din skat er"

Matt 6,19-21

Hvordan kan vi frigøre os fra den kraftige indflydelse, jordisk gods kan have på os, selv om vi kender denne tekst? Se også Kol 3,1-2.

"For hvor din skat er, dér vil også dit hjerte være" (Matt 6,21). Dette er en appel fra Jesus. Hvor betydningsfuld denne udtalelse er, kan ses ud fra de to foregående vers, som opstiller kontrasten mellem at samle sig skatte på jorden og at samle dem i himlen. Tre ord beskriver jorden: møl, rust og tyve (se Matt 6,19), som alle sammen antyder, hvor midlertidigt og forbigående vores jordiske skatte er. Hvem har ikke oplevet, hvor hurtigt jordiske ting kan forsvinde? "På jorden er alt ustabil, usikkert; det udsættes for forfald, ødelæggelse, tyveri og tab. Himlen er det modsatte: alt er evigt, varigt, sikkert og ufor-gængeligt. I himlen er der intet tab." (C. Adelina Alexe, "Where Your Heart Belongs", in *Beyond Blessings*, edited by Nikolaus Satelmajer, (Nampa, Idaho: Pacific Press Publishing Association, 2013), s. 22).

Se på, hvad du ejer. Selv om du kun har meget få ejendele, vil de fleste af dem før eller senere blive smidt ud. Nogle arvestykker er måske undtaget. Men en klog forvalter bør sikre sig, at han eller hun samler sig skatte i himlen. Der behøver man ikke i modsætning til her at bekymre sig om nedgangstider, tyve eller røvere.

Matt 6,19-21 indeholder en af de vigtigste sider ved forvaltning. Dine skatte drager, trækker, hiver, tvinger, kræver, lokker og ønsker at kontrollere dit hjerte. I den materielle verden vil dit hjerte følge din skat, så det er af allerstørste betydning, hvor din skat er. Jo mere vi fokuserer på jordiske behov og jordisk gevinst, jo vanskeligere er det at tænke på det, der har med himlen at gøre.

Det er hyklerisk at bekende tro på Gud, mens vi holder fast i vores jordiske skatte. Vores handlinger må stemme overens med vores bekendelse. Vores skatte på jorden kan ses med vores øjne; men vores skatte i himlen må ses i tro (2 Kor 5,7). Selv om vi selvfølgelig skal være praktiske og sørge for vores behov (og til og med vores pensionisttilværelse), er det yderst vigtigt altid at have evighedens større perspektiv i sinde.

Til at
tænke over

Læs Hebr 10,34. Hvilken vigtig pointe kommer Paulus med angående forskellen mellem skatte på jorden og skatte i himlen?

Forvaltere af Guds nåde

Ef 2,8

Hvad er vi ifølge dette vers også blevet givet af Gud?

Nåde er "ufortjent gunst". Det er en gave, du ikke fortjener. Gud har udøst sin nåde over denne planet, og hvis vi ville lade være med at afvise den, ville hans nåde nå ned til os og forvandle vores liv både her og i al evighed. Al himlens rigdom og kraft er indbefattet i nådens gave (2 Kor 8,9). Selv englene forbavses over denne ufatteligt store gave (1 Pet 1,12).

Der er ingen tvivl om, at af alle de gaver, Gud giver os, overgår hans nåde i Jesus Kristus dem alle. Uden nåde ville vi ikke have noget håb. Syndens sørgelige indflydelse på menneskene er så stor, at ingen nogen sinde er i stand til på egen hånd at befri sig fra den. Selv lydighed mod Guds lov kunne ikke give os liv. "Er loven da imod Guds løfter? Aldeles ikke! For var der blevet givet en lov, som kunne gøre levende, så ville retfærdigheden også komme af loven" (Gal 3,21). Hvis nogen lov var i stand til at frelse os, måtte det være Guds lov. Men Paulus siger, at selv ikke den kan gøre det. Hvis vi skal frelses, er det nødt til at ske ved Guds nåde.

1 Pet 4,10

Hvilken sammenhæng er der mellem forvaltning og nåde? Forklar, hvordan Guds nåde vises ved, at vi giver til Gud og til andre?

Peter sagde, at på samme måde som vi har modtaget Guds nådes gave, skal vi til gengæld være "gode forvaltere af Guds mangfoldige nåde" (1 Pet 4,10). Det vil sige, Gud har givet os gaver; derfor skal vi give tilbage af det, vi har fået. Det vi af nåde har modtaget, er ikke kun til vores egen fornøjelse og fordel, men til evangeliets udbredelse. Vi har fået det for intet (og det er, hvad nåde handler om); vi må derfor også på enhver mulig måde give for intet.

Til at
tænke over

Tænk over alt det, Gud har givet dig. Hvordan kan du forvalte den nåde, du i så stort mål har fået for intet?

Vores bedste offergave

Luk 7,37-47

Hvad lærer denne beretning os om de rigtige motiver for at give til Gud?

Maria kom ind i værelset og så Jesus ved bordet. Hun knuste alabastkrukken med kostbar nardussalve og hældte den ud over ham. Nogle af de tilstedeværende syntes, at hendes handling var upassende på grund af hendes syndige liv.

Men Maria var blevet befriet fra onde ånder (Luk 8,2). Og efter at have oplevet, at Lazarus blev opvakt fra de døde, blev hun overvældet af taknemmelighed. Hendes parfume var det mest værdifulde, hun ejede, og det var på denne måde, hun var i stand til at vise sin taknemmelighed over for Jesus.

Denne beretning viser, at taknemmelighed bør være vores sande motivation, når vi giver vores gaver. For hvilken anden reaktion kan vi have på Guds nådes gave? Hans gavmildhed motiverer os også til at give, og sammen med vores taknemmelighed bliver det en meningsfyldt grund til at give både vores tid, talenter, rigdom og legeme.

2 Mos 34,26
3 Mos 22,19-24
4 Mos 18,29

Hvilke principper kan vi finde i disse tekster med hensyn til offergaver, selv om sammenhængen er totalt anderledes end i dag?

Selv vores bedste gaver kan synes utilstrækkelige i vores øjne; men de har betydning for Gud. At give Gud det bedste, vi har, viser, at vi sætter ham først i vores liv. Vi giver ikke vores gaver for at modtage hans gunst; i stedet giver vi, hvad vi har, på grund af vores taknemmelighed over, hvad vi har fået gennem Jesus Kristus.

"Fuld overgivelse og gavmildhed, som udspringer af en taknemmelig kærlighed, vil bringe en guddommelig vellugt til den mindste gave, hvert frivilligt offer, og gøre det uendeligt værdifuldt. Men når vi efter villigt at have givet alt det til vores Frelser, vi er i stand til at give - hvor værdifuldt det end synes for os - ser, hvilken stor taknemmelighedsgæld vi står i til Gud, vil alt det, vi har givet, synes meget utilstrækkeligt og ringe. Men engle tager disse gaver, som for os synes så fattige, og frembærer dem som et velduftende offer for tronen, og de godtages." (Ellen White, *Testimonies for the Church*, 3. bind, s. 397).

Hjertets motiver

I en tidligere lektie nævnte vi beretningen om den fattige enkes gave. Selv om den var meget lille sammenlignet med andre gaver, var den rigelig, fordi den viste hendes karakter og hjertes sande væsen. Det fik Jesus til at sige: "Denne fattige enke har givet mere end alle de andre" (*Luk 21,3*).

Gud alene (*Jak 4,12*) kender vores sande motiver (*Ordsp 16,2*; se også *1 Kor 4,5*). Det er muligt at gøre det rigtige med de forkerte motiver. At give af vores overflod kræver ikke ret meget tro, men at ofre noget til fordel for andre kan sige noget meget vigtigt om vores hjertes holdning.

2 Kor 8,8-15

Hvad taler Paulus om i disse vers med hensyn til at give og motiver for at give? Hvilke principper kan vi finde i denne tekst i forhold til forvaltning?

Uanset hvad dine motiver er for at give, så vil de befinde sig på en skala fra selviskhed til næstekærlighed. Kampen på denne skala mellem egenkærlighed og gavmildhed udkæmpes langt oftere end nogen anden åndelig kamp. Selviskhed kan nedkøle et hjerte, der en gang var i brand for Gud. Problemet opstår, når vi lader selviskhed få plads i vores kristne erfaring. Det vil betyde, at vi finder måder, hvorpå vi kan retfærdiggøre vores egenkærlighed og gøre det i Kristi navn.

Det springende punkt kan udtrykkes med et enkelt ord: kærlighed. Og kærlighed kan ikke vise sig uden selvopofrelse, en villighed til at give af sig selv, til og med ofre sig selv for de andres bedste.

Vores gaver vil ikke genspejle Guds kærlighed, med mindre Guds kærlighed genspejles i vores liv. Et selvisk hjerte har en tendens til kun at elske sig selv. Vi må bede Herren om at "omskære ... [vores] hjertes forhold" (*5 Mos 10,16*), så vi kan lære at elske på samme måde, som vi er elsket.

Kærlighed, som er grundlaget for al godgørenhed, udgør summen af al kristen godhjertethed. Guds kærlighed til os inspirerer os til også at elske, og det er virkelig det allerbedste motiv for at give.

Er det forkert, og i så fald hvorfor, at give en frivillig gave mere af pligt end af kærlighed?

Til at tænke over

Gavmildhedens erfaring

Siden nu Kristus kom for at åbenbare Guds karakter for os, bør en ting stå lysende klart for os: Gud elsker os, og han ønsker det bedste for os. Han beder os kun om at gøre noget, der vil være til vores egen fordel, ikke til skade for os. Det indbefatter også hans kald om at være gavmilde og glade givere af det, vi selv har fået. De frivillige og rundhændede gaver vi giver, er lige så meget en fordel for os selv som givere, som de kan være for dem, der modtager dem. Kun de, der giver på den måde, kan opleve, hvor meget saligere det er at give end at modtage.

2 Kor 9,6-7

På hvilken måde opsummerer denne tekst, hvad det at give egentlig bør handle om?

At give en rundhændet gave kan og bør være en meget personlig, åndelig handling. Det er en troshandling, et udtryk for taknemmelighed for, hvad vi er blevet givet i Kristus.

Og ligesom med enhver anden troshandling vil det at give kun forøge vores tro, for "tro uden gerninger er ufrugtbar" (*Jak 2,20*). Og der findes ingen bedre måde at forøge vores tro på end at omsætte den i handling; at gøre noget, der er et resultat af og udspringer af vores tro. Når vi giver rundhændet og villigt, genspejler vi på vores egen måde Kristi karakter. Vi lærer mere om, hvordan Gud er, ved at erfare ham i vores egne handlinger. At give på denne måde vil være med til at opbygge vores tillid til Gud og muligheden for at "smage og se, at Herren er god; lykkelig den mand, der søger tilflugt hos ham" (*Sl 34,9*).

"Den herlighed, der lyser fra Kristi åsyn, er herligheden fra den selvopofrende kærlighed. I lyset af, hvad der skete på Golgata, vil man se, at den selvfornægtende kærlighed, næstekærligheden og kærligheden til Gud, er livets lov for jorden og Himmelen. Den kærlighed, som ikke "søger ... sit eget", og som har sit udspring i Guds hjerte. I Jesus, som var sagtmødig og ydmyg, åbenbares hans væsen, som bor i det lys, intet menneske kan nærme sig." (*Ellen White, Jesu liv, s. 8*).

Til at tænke over

Hvordan har du oplevet, at din tro vokser, ved at du frivilligt og rundhændet giver af det, du er blevet givet?

Til videre studium

"Gavmildhedens ånd er Himlens ånd. Selviskhedens ånd er Satans ånd. Kristi selvpofrende kærlighed åbenbares på korset. Han gav alt, han havde, og gav derefter sig selv, for at vi kan blive frelst. Kristi kors appellerer til enhver Kristi efterfølgers godgørenhed. De principper, der viser sig der, er at give, at give, at give. At omsætte disse principper i faktisk godgørenhed og gode gerninger er det kristne livs sande frugt. Verdslige menneskers princip er at få, at få, at få, og de forventer at sikre deres lykke på den måde; men når det er deres et og alt, er frugten kun elendighed og død." (Ellen White i *Advent Review and Sabbath Herald*, 17. okt. 1882).

Spørgsmål til
drøftelse

1. **Hvad er der ved selviskhed, der gør den til så stor en modsætning til Kristi ånd? Hvilke bevidste ting kan vi gøre for at beskytte os mod denne meget naturlige holdning hos syndige mennesker?**
2. **"Men enhver skal give, som han har hjerte til – ikke vrangvilligt eller under pres, for Gud elsker en glad giver" (2 Kor 9,7). Det græske ord, der oversættes med "glad", findes kun denne ene gang i Det Nye Testamente, og dets betydning indbefatter noget, der er festligt og fornøjeligt. Hvad bør det fortælle os om vores holdning til at give?**
3. **Lav en liste over alt det, du er blevet givet i Kristus. Bed, mens du skriver. Hvad bør en sådan liste lære os om, hvorfor vi bør give som et svar på, hvad vi har fået? Hvad siger listen også om, hvordan selv vores bedste gaver, givet ud fra de mest ædle motiver, kan synes fattige i forhold til, hvad vi har fået?**
4. **Hvorfor er selviskhed en garanti for elendighed?**
5. **Tænk over, om der er nogen i din egen menighedsfamilie, der er i en eller anden form for nødsituation. Hvad kan du gøre for at hjælpe denne eller disse personer her og nu? Hvad kan du gøre, selv om det kræver et smerteligt offer fra din side?**

Aktiviteter og dialog

Guds Ord
og klassens
aktiviteter

- Prøv at lede Ordsprogenes Bog igennem for at finde ordsprog om materialisme.
  - Lad evt. medlemmer af klassen samle danske ordsprog om samme emne til sammenligning.
  - Prøv at udskrive en konkurrence blandt unge og teenagere i menigheden (eller evt. alle)
    - Lav det bedste ordsprog imod materialisme
    - Find/tegn en illustration, som på morsom måde afslører og fordømmer materialisme

Uddybende
spørgsmål

- Prøv at lave en oversigt over dine største glæder i livet: i hvor høj grad er de afhængige af "ting"?
- Forestil dig, at du ved en katastrofe mistede alt, hvad du ejede?
  - Hvad vil du græde over at miste af dine ejendele? Hvor længe vil du græde? Hvad vil du gøre, hvis du ikke har dem? Hvordan vil du opnå glæde og fornøjelse?
- Vi skelner ofte mellem brugsværdi og affektionsværdi.
  - Synes du, at det alt sammen skal være nyttigt?
    - Hvis ikke, hvordan skal man da afgøre, hvad man skal bevare af det, som "kun" har affektionsværdi?
  - Har vi brug for alt det, som vi almindeligvis kategoriserer under brugsværdi?
- Hvis det er en pligt at give, kan jeg så give af kærlighed?
  - Når man giver til andre for at opleve glæden ved at give, er det så simpelthen ikke bare en anden form for selviskhed?

Forstå
det bedre

Reformatoren Martin Luther skelnede mellem, hvad han kaldte passiv og aktiv retfærdighed. Passiv retfærdighed er den retfærdighed, hvorved vi er i stand til som syndere at stå foran Guds domstol og modtage frikendelse og evigt liv. Den er kaldt passiv, fordi den helt og aldeles er en gave. Den tilhører Jesus, som frit giver den til den troende. Ved således at blive frikendt og tilgivet sættes den troende i stand til at elske andre for deres egen skyld frem for at vinde Gud eller score points ved sine gerninger. Den troende bør da leve sit liv i tjeneste for andre og udøver derved, hvad Luther kaldte aktiv retfærdighed. Den er aktiv, fordi jeg udfører den; men den kan aldrig bringe mig frelse eller give mig fortjeneste over for Gud.

